

Továbbra is várjuk a témával kapcsolatos véleményeket, hozzászólásokat. (Részben a témakörrel kapcsolatos a jelen számunk mellékleteként Olvasóink rendelkezésére bocsátott "Nyilatkozat" is. Nincs bennünk vallási-felekezeti indulat, ám az Orlay utcában, az Örmény Katolikus Lelkésztség kereteiben, az épületben, amelyet magyarörmény elődeink hoztak létre, korábban az ország magyarörmény közösségének élete zajlott. Meggyőződésünk, hogy ott helye van mindenkinek, az újabban jötteknek is. De legalább annyira helye van a többségi magyarörményeknek! Nem jó, ha egyház- és cégalapítások révén suba alatt "átalakul" az egész és sokak helyett egy szűk kör "rátészi a kezét" arra, ami nem az övé. Lásd 19. oldal)

Az EÖGYKE elnökének, dr. Issekutz Saroltának beszámolója
az 1999 július 31- augusztus 2-i ünnepekről

1849 - Fehéregyháza - 1999

Sebesi Karen Attila, a Petőfi ünnepek kormánybiztosa személyes meghívására a magyar PEN Klub és az Írószövetség küldöttségével vehettem részt az ünnepeken.

Nemcsak magyarországi, hanem erdélyi, kárpátaljai, délvidéki, sőt, amerikai, svájci magyar, továbbá lengyel, francia, belga írók, költők és műfordítók társaságában tölthettem feledhetetlen 4 napot.

Petőfi nemcsak költészetével, de halálával is megrengette a világot. Ennek 150. évfordulója a magyarság zarándokútja lett - és az egyik szónok szavaival élve vezeklés is azért, amit meg kellett volna tennünk, de nem tettünk.

"Kis csíksomlyói búcsú" volt ez, résztvevőjeként büszke voltam a majd 250 koszorúzó állami, társadalmi, egyházi szervezetre, magánszemélyre, amelyek és akik fontosnak tartották, hogy Fehéregyházára menjenek és önvizsgálatot tartsanak: megtettünk-e mindent?

Az Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület is fontosnak tartotta, hogy jelen legyen és koszorút helyezzen a világszabadságért küzdő Petőfi emlékművénel. Nemcsak a körzetben élő magyar nemzetrészeink veszélyeztetettsége okán, hanem azért, mert élete és halála máig példaértékű: nemzetünk, nyelvünk, kultúránk és hagyományaink megőrzéséért vívott bátor, nyílt erkölcsi alapokra támaszkodó helytállása most igazán időszerű.

Nem feledhető.

Nekem ezt is jelenti Petőfi - és az óriási tömeget látva: másnak is. A könnyes szemmel, de felszabadultan elénekelt Himnusz, Székely Himnusz és a Szózat néhány percre feledtette a még mindig megoldatlan, de remélhetőleg megoldható - általunk nem feladható - problémákat.

Mellettem egy nagyszerű hangú férfi énekelt, messzehangzóan, erősen. Másik oldalt egy újvidéki költő-házaspár mely úttörő munkát végzett a kisebbségben élő nemzetiségek jogainak elismerése és biztosítása érdekében - küszködött sírással szent énekeink hallatán, rövid időre békét találva a háború borzalmai után.

Ott és akkor ugyanis az volt a fontos, hogy együtt vagyunk és egyet akarunk: hogy máskor is háborítatlanul emlékezhessünk és emlékeztessünk, ünnepeljünk. Hogy ez a kis nemzet hétköznapi is békében élhessen.

Felejthetetlen emlék a Székelykeresztúri Múzeum nagytermében tartott nemzetközi irodalmi est, amint a marosvásárhelyi Kultúrpalotában tartott (írók-költők-műfordítók) kerekasztal-beszélgetése is az, melyet a moldvai Bakóból érkezett csángó gyermekkórus műsora nyitott meg. Népviseletbe öltözött, tiszta tekintetű leánykák énekeltek népdalokat az archaikus nyelven; a csángó himnusz megrendítő volt.

Ez újabb lelkiismeret-vizsgálatra készítetett: megteszünk-e, megtettünk-e mindent értük? Önmagunkért?

A "zarándokút" során megszámlálhatatlan régi és új ismerős kapcsolat élt, elevenedett, frissült és született.

Kitüntetés volt számomra Hámori Csaba (Nemzeti Kulturális Örökség minisztere), Markó Béla RMDSZ szövetségi elnök, Kincses Előd megnyilatkozása. Sütő András, Kányádi Sándor, Pomogáts Béla (az Írószövetség elnöke), Hubay Miklós (a magyar PEN Klub elnöke), Lászlóffy Aladár, Kántor Lajos és még sokan mások, régi és új ismerősök ismerkedtek velünk, magyarörményekkel, ezúttal is. Kiadványainkat, könyveinket több helyre is eljuttattam, így a marosvásárhelyi Teleki Tékába, amely által - biztosítva a rendszeres utánpótlást - kutathatóvá válik a magyarörménység kultúrája, múltban és jelenben betöltött szerepe.

"Kelj fel és járj, Petőfi Sándor!" mondta Tökés László püspök a kiskunfélegyházi Közgyűlés által adományozott, új Petőfi-szobor megáldásakor.

Szívből köszönöm, Petőfi Sándor! Én már tanulom a járást, csak egy kicsit göröngyös az út.

dr. Issekutz Sarolta

Híradó

Júliusi számunk Híradó c. rovatában, a lap 9. oldalán *Karácsony Ernő* kiállításának megnyitásával kapcsolatban tévesen írtuk a művész nevét Jánosnak. Tőle és olvasóinktól elnézést kérünk.

(Karácsony Ernő kiállításáról Benedek Katalin megnyitó beszédét lapunk jelen számának 6. oldalán közöljük.)

Az Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület ezúton mond köszönetet **Uzoni Temesváry Jánosné Gerlóczy Mariette** asszonynak nagylelkű adományáért, amellyel valamely kisnyugdíjas erdélyi körutazásának költségeihez járult hozzá.

Köszönetet mondunk a budapesti XIII. **Kerületi Örmény Kisebbségi Önkormányzatnak** az EÖGYKE számára nyújtott 130.980.- forintos, nagylelkű támogatásért.

Minden klubtagunknak hálás köszönettel tartozunk, akik júliusi találkozókon jelen voltak és a Petőfi-napokkal kapcsolatosan Fehéregyháza rendezvényei javára adakoztak. A Magyarok Házában 1999. július 15-én megtartott esten *Sebesi Karen Attila*, az RMDSZ Ügyvezető Elnökségének Művelődési és Egyházi ügyvezető alelnöke (Kolozsvár) tartott előadást (ennek szövegét lapunk 20. oldalán közöljük). Az esten közreműködött *Kazatsay Irén* pódium-énekművész. A helyben folytatott gyűjtés eredményeként 15.600.- Ft gyűlt össze.